

Младият мъж от първия ред също пали цигара и отива без-успешно да се разправя с изпълнителния продуцент на сериала за някакво допълнително заплащане на статистите му във връзка с извънредното висене на открито, при това – в петък вечер.

– Поне по пет лева отгоре на човек. Ако ти се откъснат от сърцето – и по десет. Много куцо се получава спрямо хората иначе, съгласи се с мен!

Изпълнителният продуцент, красиво, но не точно симпатично, към двайсет и шест годишно момиче, напук на студа, обуто в платнени конвърски и силно скъсани дънки, настръхналите светли косъмчета по оголените места на белите ѝ бедра леко стърчат в сгъстяващия се мрак, с руса, немита от няколко седмици коса и със сенки под очите на човек – неспал също оттогава, пристъпва енергично от крак на крак, за да се стопли, пие ледена бира от бутилката, пуши трева, говори по два телефона едновременно и едновременно с това се кара на младия мъж:

– Откъде да ти ги взема тия пет лева на човек, аз да не ги сера? Кажи ми, според теб, аз сера ли ги? Няма пари! Като те питахме за по двайсет лева дали ще намериш евреи да висят половин вечер на студа, каза да, за двайсет лева цял живот щели да висят. Сега ти се оправяй с тях. И ако обичаш, ако няма друго нещо спешно, говоря по телефона в момента!

Нашият млад мъж се отдалечава в сенките заднешком и гледа изпълнителната продуцентка без неприязън. Изглежда, никога не можем да намразим истински жените, които желаем, мисли си.

В същото време в един ресторант четирийсет метра по на север, открит в бившия царски дворец, който преди това е бил турски конак, на една маса седят двама души, които по принцип цял живот са яли предимно лайна, но метафорично – иначе са се хранили с по-лоша или по-добра, нормална човешка храна, в зависимост от периода какъв е бил – ето сега например периодът е доста добър, единият, да го наречем Големия

продуцент, похапва, леко бодвайки ароматно карпачо върху канапе от спек, сезонна рукола и домашна кладница, поръсено с дресинг от чери домати, майорана и кармелизирани бейби моркови. Сътрапезникът му, Делегирания продуцент от ТВ 8, бодва домашно маскарпоне върху пънче от сезонна паеля, бейби авокадо и златист свеж зехтин, киснат в кориандър. Тоест не е като да ядат лайна в реалния, неметафоричен живот.

– Наясно си, че ми ебаваш майката с тези петстотин хиляди ресто, дето ми ги искаш, нали – бърчи вежди и забърсва уста с фина салфетка Големия продуцент.

– Тейк ит ор лийв ит, пич – смее се с пълна уста Делегирания продуцент от ТВ 8, – ти искаш да снимаш филм за Левски, не аз. Аз нищо не искам да снимам. ТВ 8 ще ти предостави парите, ако аз ти одобря проекта от името на телевизията. Аз съм наясно със схемата – а ти кое точно не разбираш?

Големия продуцент е един от главните герои в тази книга, на вид около петдесетгодишен мъж (а всъщност само на четирийсет и пет, но много кокаин смърка и се напива тежко – повече от три пъти в седмицата, и много обича мазно червено месо, освен че цял живот в духовно отношение се е хранил с лайна и сетивността му по отношение на фините вибрации, от които Бог е сътворил това иначе прекрасно мироздание, клони към нула), дългокрак, висок, леко прегърбен, с посивяла коса, разрошена с гел и леко тупирана като на максимум осемнайсетгодишен северноамерикански тийнпевец, най-често решен в стилиен черен костюм с приятни бели или тъмносини ризи (сега е с черна риза под черното сако, но не прави неприятно впечатление, напротив, в България има над осемдесет мъже, родени и отрасли в къщи с външна тоалетна, но след това научили се как да се обличат, и Големия продуцент е един от тях) и с неописуемо самодоволен поглед, който, съчетан с наркоманския блясък, видимия интелект – лекичко под средното ниво, видимата обща култура – доста под средното ниво, видимото възпитание – под всякаква критика, и лилаво-кафявите наркомански полукръгове под очите, създава едно особено непри-

ятно общо впечатление. На вас може да ви допада подобен човек, но на повечето хора, които познавам, не им допада. Което не пречи на повечето хора, които познавам, да му лижат гъза, където го срещнат, защото Големия продуцент по принцип има много пари, а когато е в настроение, снизхожда и до това да даде някакви пари и на някои от другите – не като него, ами простосмъртни хора.

Левски пък, за когото стана въпрос малко по-горе, от своя страна е красив, синеок национален герой на страната, в която се развива действието – идеолог на неуспешното националноосвободително движение на населението срещу турците, създател на конспиративна комитетска мрежа от типа на тайните общества, поставила си за цел свалянето на турската власт, която комитетска мрежа в резултат на няколко бързи предателства е изцяло ликвидирана от турците няколко седмици след като научават за съществуването ѝ. За Левски не бива нищо лошо да се говори или мисли, особено след като през 1873-та е предаден от сънародниците си, заловен от турците, съден и обесен в град София. Само по някаква причина в страната, която мечтаел да освободи от робство, е позволено да се пишат неприлични неща за Левски по стените – правят го десетки хиляди от сънародниците му безнаказано всеки ден.

Левски наистина е бил искрен патриот, герой и национален гений на България, но последващата употреба на образа му от страна на посредствените му потомци е свела Левски, едва стотина години след неговата гибел, до просто един нецензуриран надпис по стените на повечето от по-грозните български сгради. Именно в това му качество – на обругана от посредствеността икона, се споменава Левски по-долу в тази книга още няколко пъти. Докато четете това, в центъра на София, на мястото, на което Левски е бил обесен, български гражданин от ромски произход открадва поредния (предпоследен) бронзов грифон от паметника на Левски, а друг български гражданин, от български произход, полицаи, наблюдава това и не реагира, тъй като е зает с нещо по-важно.

Няколко години след обесването на Васил Левски Руската империя води успешна война с турците и подарява свободата на населението във въпросната страна, което широко отваря на населението прозореца към западната цивилизация, за да може това население в крайна сметка да се превърне в сбор от хора, които като обезумели търсят къде да паркират, вдигат си като обезумели неправилно паркираните автомобили и през останалото време като обезумели се снимат в телевизионни сериали и гледат телевизионни сериали.

– Ама така, ти разбираш ли, че на мен ми остава само един милион, можеш ли да смяташ?! При бюджет от милион и половина половин милион, като ти дам на теб, аз трябва цял филм за един милион да снимам. При това – за Левски, дето е национална икона, ебати. Ти българин ли си изобщо? Не, кажи ми, питам те, какъв българин си ти?

– Аз съм нормален българин, реалист. И не се опитвай да ме оправиш ти мене на земята, докато аз шибам дявола във въздуха! Нали ти видях разбивката на бюджета, бе! Сто седемдесет и пет хиляди за костюми? Към он! Гив ми ъ брейк! – Делегирания продуцент от ТВ 8 го описваме съвсем накратко ето така – той във всяко отношение много повече прилича на Големия продуцент (ала с някъде десетина години по-млад), отколкото на Васил Левски.

– В смисъл?

– В смисъл, че ще те еба аз тебе у устата – все едно аз трева паса и не ми е ясно, че ще ги вземеш на бартер тия дрехи, директно от вносителите и от производителите, както по принцип правиш!

– Абе, ти изобщо нормален ли си, бе? Това е сериал в епоха, бе! Костюмна драма, бе! Какъв бартер да направя с производителите на дрехи, като действието ще ми се развива през деветнайсети век? Коя марка според теб сега шие и продава такива дрехи?

– Е, хубаво, айде! Не се напругай толкова, от мен да мине! Костюмите ти ги изваждаме. Частично. Със седемдесет и пет хиляди за костюми пак ще се оправиш. Искам четиристотин

комисиона за мен и това ми е последното предложение. И не ми се мръщи така! Четиристотин хиляди или Левски можеш да го целунеш отзад за сбогом.

– Проблемът ми е, виж... проблемът е, че...

– Проблемът ти е, че колкото повече дадеш на мен, толкова по-малко ще остане за крадене за теб, не си мисли, че не разбирам аз къде ти е проблемът! Дай да видим тука – я, колко си писал за сценаристи – сто кинта на ден! Безсрамие тотално! Ако точно ти, дето си от петнайсет години в тоя бизнес, с ръка на сърцето ми заявиш, че нямаш откъде да намериш сценаристи за по трийсет кинта на ден, аз ще направя едновременно две неща – едното е, че ще звънна един телефон и утре сутринта ще имаш на твое разположение отряд от нахъсани, гладни сценаристи, готови не за трийсет, ами за двайсет кинта на ден да работят, а другото, което ще направя, е, че ще развия убеждението, че ти в крайна сметка си още по-безпардонен лъжец и крадец, отколкото навсякъде се говори за теб, че си.

– Абе, принципно си прав, но въпросът е принципен – гладни сценаристи има колкото щеш, но трябва все пак и грамотни да са, и въобще – да са наистина добри – все пак Левски е това.

– Левски, ЦСКА, абсолютно през кура ми е, пич, да знаеш! Човек винаги може да направи едно нещо по по-евтиния начин и пак да му го купят. Хората са супер прости, никога не забравяй това!

Същевременно четири метра под повърхността на ресторанта и сто трийсет и пет години преди описаната случка Левски се опитва да се самоубие, като се засилва срещу зида на килията си от южната страна и си удря главата. Исква да се самоубие, тъй като добре знае какво има вътре в човека, знае какво има и в него си и си няма доверие, че няма да издаде останките от конспиративната си организация по време на разпитите, които знае, че турците ще започнат от утре. Ударът в главата е силен, но не достатъчен да убие Левски, който губи съзнание и с окървавена глава припада на пода на килията.

Затъмнение.